

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΒ΄

Συνδρομή ἔτησια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστ. ἔτους καὶ εἶνε ἔτησιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδοῦ Σταδίου 32.

10 Αὐγούστου 1886

ΝΗΣΟΙ ΤΩΝ ΠΡΙΓΚΪΠΩΝ

ΧΑΛΚΗ

[Συνέχεια καὶ τέλος ᾿δε προηγούμ. φύλλον.]

Ἐκ τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς σχολῆς μεταβαίνει τις εἰς τὴν δευτέραν Μονὴν τῆς Χάλκης, τὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, δι' ὁδοῦ τόσον τερπνῆς, διὰ δενδροστοιχιῶν τόσων περικαλλῶς ὑπερκειμένων τῆς θαλάσσης, ὥστε νομίζει ὅτι εὐρίσκεται εἰς παράδεισον ἀγγλικόν, ἢ εἰς τὰς κομφᾶς ὄχθας τῆς ἀγγλικῆς νήσου Οὐαϊτ. Ἡ τοποθεσία καὶ τῆς Μονῆς ταύτης εἶνε ὡς ἡ τῆς πρώτης ἀπαραμίλλητος. Ἡ Μονὴ εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ ἄκρας τῆς νήσου νεούσης πρὸς τὰ παράλια τῆς Βιθυνίας, ἐν μέσῳ μεγάλων δένδρων, καὶ πρὸ τοῦ ὠραιότερου πανοράματος τοῦ κόσμου. Μακρόθεν τὸ χάριεν ἐκεῖνο ἀκρωτήριον, καλυπτόμενον ὑπὸ ἐκτεταμένων κτιρίων, χωριζόμενον πρὸς Μ ἐκ τῆς μικρᾶς πόλεως διὰ σκιερᾶς καὶ βαθείας κοιλάδος, ὀριζόμενον πρὸς Β ὑπὸ κομφῶ κολπίσκου χαριέντως κυρτουμένου, φαίνεται ὡς ἰδία νῆσος, πρόσκοπος τῆς χλοερᾶς Χάλκης. Ἐκ τῶν ὑψηλῶν δωμάτων τῆς μονῆς, ἐν ἣ σήμερον ὑπάρχει ἡ μεγάλη θεολογικὴ σχολὴ τῶν ὀρθοδόξων, τῶν ὑπὸ τὴν ὀθωμανικὴν κυριαρχίαν, ἢ ἐκ τῶν σεμνῶν ἐδωλιῶν, τῶν κειμένων ἐν τῶν πευκῶνων, ὁ θεατῆς ἐκπληκτικὸς ἐκ τοῦ θαυμασίου θεάματος περιπλανᾷ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ σκηνογραφίας εἰς σκηνογραφίαν, ἀπὸ τῆς περὶ αὐτὸν κυανῆς θαλάσσης εἰς τὰς νεφελώδεις κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου, ἀπὸ τῶν ἀπειραρίθμων μιναρέδων τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὰ μυρία χωρίδια, ὧν οἱ λευκοὶ σωροὶ στίβουσι τὴν χλοερὰν παραλίαν, καὶ μονότονον ἐν μέρει, τοῦ κόλπου τῆς Νικομηδείας.

Κατὰ παράδοσιν τινα, οὐχὶ δυστυχῶς τόσον βάσιμον, κτίτωρ τῆς δευτέρας ταύτης Μονῆς θεωρεῖται ὁ ἐπιφανὴς Φώτιος, εἰς τῶν σοφωτάτων καὶ ἐπιφανεστάτων πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν τῶν προσώπων τῶν μάλλον ἀξιοσημειώτων τῆς ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Θ' αἰῶνος. Οὐδὲν εἶνε γνωστὸν περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Μονῆς ταύτης ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν χρόνων, οὐδὲ περὶ τῶν μοναχῶν, οἵτινες ἠσχέτευσαν ἐν αὐτῇ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων αυτοκρατόρων ἢ ἐπὶ τῶν

Σουλτάνων. Ἡ Μονὴ τῆς Χάλκης εἶχε σχεδὸν καταρρεύσει, ὅτε ἀνεκοδομήθη κατὰ τὴν 16 νῆν ἑκατονταετηρίδα ὑπὸ τοῦ περιφήμου Μητροφάνου, υἱοῦ κεραμέως ἐκ τοῦ χωρίου τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς (τὸ νῦν Χάσκιο), ὁ ὁποῖος τῷ 1554 διωρίσθη ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Ἰωάσαφ Β', φίλου του, ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας, ἐκλήθη δὲ βραδύτερον τῷ 1565 εἰς τὴν πατριαρχεῖαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξ ἧς παρητήθη ἐξελέχθη δὲ καὶ δεύτερον καὶ ἀπέθανε τῷ 1580. Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Μητροφάνου κατηγορήσαν αὐτοῦ ἐπὶ φιλοχρηματιᾶ. Εἶχεν ὁμως ἀρετὴν, ἥτις μεθ' ὅλας τὰς κατηγορίας, καθιστᾷ τὸ ὄνομα του ἀγαπητὸν παντὶ τῷ διαφορομένῳ περὶ τὰ ἀρχαῖα. Ὁ Μητροφάνης, ὧν εἰς τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν τῶν χρόνων του, μετὰ ζήλου ἐπέδθη εἰς τὴν ἀνεύρεσιν ἀρχαίων χειρογράφων, ἅτινα διέφυγον τὴν καταστροφὴν τοῦ 1453. Συνέλεξε δὲ μέγαν ἀριθμὸν, ὧν ὁ χειρόγραφος κατάλογος, φέρων χρονολογίαν τὸ ἔτος 1572, εὐρίσκετο κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Δουκαγκίου ἐν τῇ ἐθνικῇ τῶν Παρισίων βιβλιοθήκῃ. Δυστυχῶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μητροφάνου ἡ πολυτίμος ἐκείνη συλλογὴ διεσκορπίσθη. Ὁ λόγιος δὲ διπλωμάτης Γκισλαῖν δὲ Βουσβέκ (Ghislain de Busbecq), ἐκεῖνος, ὃν ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ λιᾶ εἰς τὴν Εὐρώπην κατέστησε γνωστότατον, καὶ ὁποῖος διήλθε τρεῖς μῆνας ἐν Χάλκῃ περὶ τὸ μέσον τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος, ἐκόμισε φορτίον χειρογράφων, ἐν οἷς καὶ περιώνυμον χειρόγραφον τοῦ Διοσκορίδου, σήμερον εὐρισκόμενον ἐν Βιέννῃ, τὸ ὁποῖον ἠγόρασε 50 δουκάτα. Ἐκ τῶν πολλῶν ἐκείνων θησαυρῶν μόλις ὑπελείφθη μικρὸν μέρος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ἁγίας Τριάδος, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα βιβλιοθήκη Μητροφάνου, ἀποτελοῦν τὸ πολυτιμότερον μέρος τῆς πλουσίας βιβλιοθήκης τῆς θεολογικῆς σχολῆς.

Ἡ Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀνακαινισθεῖσα περὶ τὰ τέλη τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος ἐπυρπολήθη τῷ 1821 ἀνηγέρθη δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ πατριάρχου Γερμανοῦ Δ' τῷ 1844. Κατὰ τὸ ἔτος δὲ τοῦτο ἡ παλαιὰ αὕτη Μονὴ τοῦ Φωτίου καθιερώθη ὀριστικῶς εἰς Σχολὴν Θεολογικὴν, οἰκουμένη ὑπὸ 80 μαθητῶν.

Εἶνε τι ἐξάισιον ἡ περιδιάβασις δύοντος τοῦ

ἡλίου ἐπὶ τῆς μεγάλης αἰμασίας ὑπὸ τὰ γηραιά προαιώνια δένδρα. Πᾶσα ἡ παραλία τῆς Ἀνατολῆς, αἱ δύο ἄκται τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου (Κόλπου τοῦ Ἰσμίτ ἢ Νικομηδείας), ὃν τσακίς διέσχισαν αἱ βυζαντιναὶ γαλέραι, πᾶσαι αἱ κλιτύς τῶν ὑψηλῶν λόφων τῆς Βιθυνίας, φωτίζονται διὰ φωτὸς τοιοῦτου χρωματισμοῦ, ὥστε οὐδεμία γραφίς εἶνε ἰκανὴ νὰ παραστήσῃ τὰ βαθέα κοιλώματα καὶ τὰς λαμπούσας προεξοχάς. Αἱ ἐρυθραὶ καὶ φαιοὶ χρώματος τουρκικαὶ οἰκίαι, ὧν τὰ κράσπεδα βρέχει ἡ θάλασσα, σκιάζουσι δὲ μεγαλοπρεπῶς ὑψηλὰ συμπλέγματα πευκῶν, πλατάνων καὶ συκομορεῶν, φαίνονται ὡσεὶ ἀναδυόμεναι ἐκ φλεγομένων κυμάτων. Ὁ κυκλοτερὴς ὄγκος τοῦ ἀρχαίου ὄρους τοῦ Ἁγίου Αὐξεντίου δεσπόζει ἐπὶ τοῦ πορρωτέρω ὀρίζοντος, οὗ ἐντέλλουσι τὴν εἰκόνα ἐν ἀριστερᾷ οἱ μιναρέδες τοῦ Καδικιοῦ καὶ τοῦ Σκουτάρεως. Ἐτι μᾶλλον πρὸς ἀριστερὰν διαφαίνεται ἡ Κωνσταντινούπολις, ὡσεὶ κατὰ τὸ ἡμισυ βεβυθισμένη εἰς τὰ κύματα, διὰ μέσου χρυσιζούσης θολερᾶς ἀτμοσφαιρας. Ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ θεατοῦ ἐκτείνονται αἱ νῆσοι τῆς Πρώτης καὶ τῆς Ἀντιγόνης, κεκαλυμμένοι ἐκ λευκῶν οἰκοδομῶν ἡ Πρίγκιπος δὲ ἰδίᾳ ἐκτείνει τὰς δενδροφυτείας αὐτῆς, τοὺς κρεμαστοὺς κήπους, τὰ λαμπρὰ ἐξοχικὰ μέγαλα ἐντὸς δένδρων καὶ ἀνθέων. Ἀλλὰ τὸ κυριώτατον τμήμα τοῦ σκηνογραφικοῦ πίνακος παριστᾷ ὁ Ὀλυμπος, τὸ γηραιὸν αὐτὸ ὄρος τῆς ἀσιατικῆς εἰδωλολατρείας. Τὰ ἀπέραντα αὐτοῦ πλευρὰ λευκότητος ἀκτινοβολούσης ἐρυθροῦμενα ὑπὸ τῶν τελευταίων τῆς δυσούσης ἡμέρας λάμψεων, ἀποτελοῦσιν οἰονεὶ βραδινὸν ὄριον μεταξὺ τοῦ κυανοχρόου οὐρανοῦ, ποικιλλομένου ὑπὸ ἀκτίνων ξανθοχρόων, καὶ τῶν κατωτέρων χλοερῶν καὶ δασωδῶν κλιτύων ὑφ' αἷς κρύπτονται ὑπὸ βαθύ σκοτὸς ἥδη αἱ πόλεις τῆς Βιθυνίας καὶ τὰ ἀπειράριθμα αὐτῆς χωρία. Μακρόθεν, πέραν τῆς Κωνσταντινούπολεως, ἀπομακρύνονται αἱ χαμαλαὶ παραλίας τῆς Θράκης. Ἡ θάλασσα κατάλευκος, διασχιζέται ὑπὸ ἀπείρων πλοίων καὶ πλοιαρίων. Πανταχόθεν πλοῖα, λέμβοι βαρεῖαι ἀρχαϊκῶν μορφῶν, ἀτμόπλοια, ἀδιαλείπτως ἐξερευγόμενα νέφη λευκοῦ καπνοῦ, συντρέχουσιν εἰς τὴν θορυβώδη συνάντησιν τοῦ Κερατίου Κόλπου. Καίτια μόλις ὄρατά, ὅμοια μακρόθεν πρὸς θαλασσίους μύρμηκας, ταχέως ὀλισθαίνουσιν ἀπὸ νήσου εἰς νήσον σιωπηλὰ καὶ μυστηριώδη. Ἐκαστος κόλπος ἔχει τὸν ἴδιον αὐτοῦ λιμένα, τὴν μικρὰν αὐτοῦ ἀποβάθραν, τὰ ἀλιευτικὰ πλοιαρία γραφικῶς προσηραγμένα, τὰς χλοερὰς δενδροφυτείας κατερχομένας μέχρι θαλάσσης. Οὐδαμοῦ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τόπους μονήρεις τερπνοτέρους καὶ προσφορωτέρους εἰς τὸ νὰ ὑψώσῃ τὴν ψυχὴν. Ἐὰν οἱ νέοι λευῖται, ὧν τὰ ἔτη βέουσιν ἐν τῷ ἠυλογημένῳ τούτῳ τόπῳ, ὧν αἱ ὦραι μερίζονται ἐν

τῇ μελέτῃ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ θεωρίᾳ τῶν γαληνιαίων τούτων φυσικῶν καλλωνῶν, δὲν ἀποβαίνουσιν ἀληθεῖς καὶ τέλειοι ἱερεῖς, τοῦτο προέρχεται διότι δὲν αἰσθάνονται ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν τὸ ἐλαττήριον πρὸς πτῆσιν ὑψηπότη ἠνωτέρων σκοπῶν.

Ἀνερχόμενοι ἐσπέραν τινὰ ὦραιαν τοῦ φθινοπώρου τὴν ἡμέρα κεκλιμένην ὁδὸν, ἥτις κατὰ μήκος ἐλίσσεται τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ καταλήγει εἰς τὴν μεγάλην πύλην τῆς Μονῆς, τὴν σκιαζομένην ὑπὸ γηραιῶν δένδρων, καὶ ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑπερθύρων πομπικὴν ἐπιγραφὴν, παρῆσθημεν εἰς θέαμα σεμνόν. Δύο ὁμάδες ἀνδρῶν μελαμιμονούντων, ἐνδεδυμένων τὸ σοβαρὸν ἐνδυμα τοῦ ἐλληνικοῦ κλήρου, εἶχον καθ' ὁδὸν συναντηθῆ. Ἡ μία συνέκειτο ἐκ τῶν ὠραίων ἐκείνων ἀνδρῶν, τῶν φερόντων μακρὰν κόμην, καὶ γένειον λευκόν ἢ ἐτι ἐβενωδές, χαρακτηριστικὰ δ' εὐγενῆ καὶ ἀρμονικὰ, θαυμασίαν ἀντιπροσώπων τοῦ ἀνωτάτου κλήρου τῶν Ἑλλήνων, ὧν ἡ παρυσία ἀποπνέει ἀνέκφραστον μεγαλειότητα. Ἡ ἑτέρα δ' ἐκ νέων, εὐγενοῦς καὶ ἀξιωματικοῦ βαδίσματος, ὄψεως ὠχρᾶς καὶ ἐκφραστικῆς, ἐχόντων καὶ τούτων μακρὰν κόμην, ἧς οἱ ὄλως γυναικεῖοι πλόκαμοι μόλις ἐκρύπτοντο ἐν στενοχωρίᾳ ὑπὸ τὸν ὑψηλὸν κυλινδρικὸν σκουφον. Οἱ γέροντες καταβάντες τῶν ὑπόζυγιων, ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῆς ἐπισκοπικῆς βακτηρίας, καὶ ἔτεινον ἀφελῶς τὴν χεῖρα, ἣν οἱ νέοι κατὰ τὴν διάβασιν ἐκείνων παρατεταγμένοι ἠσπάζοντο ἐν σεβασμῷ καὶ εὐλαβείᾳ μεμετρημένη.

Οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι οἱ ὄρμιοι τὴν ἡλικίαν καὶ οἱ γέροντες ἦσαν οἱ πατριάρχαι Κωνσταντινούπολεως καὶ Ἀλεξανδρείας, πᾶσα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ καὶ ὑπέρτατον συνέδριον τῆς Ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ἦσαν ὡσαύτως οἱ μητροπολίται Ἐφέσου, Νικομηδείας, Φαρσάλων, Ἰμβρου, Θεσσαλονίκης, φέροντες πάντες τὰ μεγάλα ταῦτα καὶ ἐνδοξὰ ὀνόματα τῆς πρώτης ἐκκλησίας, διάδοχοι ἄμεσοι τῶν μεγάλων πνευματικῶν, τῶν μεγάλων μαρτύρων, τῶν μεγάλων ῥητόρων τῶν διασῆμων συνόδων, ἄξιοι κληρονόμοι τοσούτων ἐνδόξων ὀνομάτων, ἱεράρχαι σοφοὶ καὶ πεπαιδευμένοι, πατριῶται θερμοὶ καὶ πεφωτισμένοι, κληρικοὶ ἀπείριττοι. Ἡρχοντο δὲ πάντες νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ἐναρξιν τῶν ἐτησίων ἐξετάσεων τῆς θεολογικῆς σχολῆς, ἐν ἣ οἱ πλείστοι τούτων διήνυσαν τὰς πρώτας σπουδὰς των. Οἱ νέοι δὲ ἦσαν οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς, οἵτινες ἠγουμένοι τοῦ ἀρχιμανδρίτου, ἤρχοντο εἰς προϋπάντησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐτῶν ἀρχηγῶν, ὅπως εὐχηθῶσιν ἐν σιωπῇ καὶ σεβασμῷ τὴν αἰσίαν αὐτῶν ἀφίξιν.

Τρίτον καὶ τελευταῖον Μοναστήριον, κτίσεως ἥττον ἀρχαίας, ὑπάρχει ἐν Χάλκῃ παρὰ τῇ κωμοπόλει τῆς νήσου, πρὸς τὴν ἀναπεπταμένην θά-

λασσαν, τὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Προσωνομάζουσι δὲ ὡσαύτως τοῦτο Μοναστήριον τοῦ Κρημνοῦ, ἕνεκα τῆς θέσεως αὐτοῦ ἐπὶ πέτρας ἀποκρήνου. Ἐκ τούτου φαίνεται μία τῶν ὠραιότερων σκηνογραφιῶν ἐπὶ τῆς νήσου Πριγκίπου, καὶ ἐπὶ τοῦ τραχείου ἀκρωτηρίου, ἐφ' οὗ κεῖται ὁμώνυμος τῇ νήσῳ Μονή. Μέχρι τοῦ μέσου τῆς τελευταίας ἐκατονταετηρίδος ἡ Μονὴ αὕτη ἐξηρτάτο ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Χαλκηδόνος. Τῷ 1758 ἀνεκαινίσθη μετὰ τῆς προσκειμένης ἐκκλησίας ὑφ' ἐνός τούτων, τοῦ Ἰωαννικίου Γ' Καρατζᾶ, ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς ὁμώνυμου οἴκου καταγομένου, ὅστις ἐγένετο πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τρία ἔτη... Ἐν τῇ Μονῇ δὲ ταύτῃ καὶ ἐτάφη τῷ 1793, ἦν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Πανάγιον Ταφον. Αὐτὸς ἐφύτευσε καὶ τὰς ὠραίας ὑπαρχούσας ἐτι δενδροστοιχίας τῶν κυπαρίσσω, ὧν ἡ μὲν φέρει ἐκ τῆς Μονῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν κατοικίαν τοῦ ἱεράρχου, σήμερον μεταβληθεῖσαν εἰς ναυτικὴν ὀθωμανικὴν σχολήν, ἡ δ' ἐκ τῆς Μονῆς εἰς τὴν κωμόπολιν τῆς Χάλκης. Ἄλλ' ὁ Καρατζᾶς δένεινε ἄλλως ὁ μόνος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, οὗτινος ἡ τελευταία κατοικία κεῖται ἐν Χαλκῇ. Ἡ νῆσος αὕτη κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἐκατονταετηρίδας ὑπῆρξε τόπος ταφῆς ἀγαπητῶν ἱεραρχῶν πεπτωκῶτων ἐκ τοῦ παρελθόντος μεγαλείου, παιγνίων εὐτελῶν καταστάντων τῶν Σουλτάνων καὶ τῶν Μεγάλων Βεζυρῶν, πολλάκις δὲ καὶ ἀναξίων καλλιτέρας τύχης. Πλὴν τῶν ἐνταφιασθέντων ἐν τῇ Μονῇ Ἁγίου Γεωργίου, πλὴν τῶν ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ τῶν ἐν τῇ Μονῇ τῆς Θεοτόκου ἢ τοῦ Προδρόμου, ὁ ναὸς ἐτι τῆς κωμοπόλεως Χάλκης περιέχει τὸν ταφον ἐνός τοῦλάχιστον αὐτῶν.

Πλείστοι ἄλλοι τῶν ἱεραρχῶν τούτων, ἀνίσχυροι κατασταθέντες, ἕνεκα τῆς δουλοφροσύνης αὐτῶν καὶ τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως τοῦ ποιμνίου των, ἀναπαύονται ἴσως ἄγνωστοι παρὰ τὸ πλευρὸν εὐτυχιστέρων συναδέλφων των, ὧν ἐπιτομῆς πλάξ διεβίβασε τὰ ὀνόματα εἰς τοὺς μεταγενεστέρους.

Ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Χάλκης, ἧς ἡ ἀγρία τοποθεσία εἶνε ἀξία ἐπισκέψεως, οἰκείται σήμερον ὑπὸ οἰκογενειῶν Ἑλλήνων, διατηρηθείσης μόνης τῆς ἐκκλησίας.

Τὰ εὐρύχωρα οἰκοδομήματα, ἅτινα ἐν κανονικῷ ῥυθμῷ βλέπει τις ἐκ τῆς ἀκτῆς ἐν δεξιᾷ τῆς κωμοπόλεως τῆς Χάλκης, καὶ παρὰ τοὺς πόδας τῆς Μονῆς, εἶνε ἡ ναυτικὴ ὀθωμανικὴ σχολή, ἐνταῦθα μεταφερθεῖσα ἐπὶ Μαχμούτ Β'.

A. M.

ΔΟΥΒΡΟΦΣΚΗΣ

Διήγημα Α. Πούσκιν. — Μετάφρ. ἐκ τοῦ ῥωσικοῦ.

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμε. φύλλον.]

ΣΤ'

— Καὶ λοιπὸν τὰ πάντα ἐτελείωσαν! διανοήθη ὁ Βλαδίμηρος· τὸ πρῶτ' ἀκόμη εἶχα μίαν γωνίαν καὶ τεμάχιον ἄρτου, αὐριον δὲ ὀφείλω ν' ἀφήσω διὰ παντὸς τὴν οἰκίαν ἐν ἣ ἐγεννήθην. Ὁ πατήρ μου, ἡ γῆ ὅπου ἀναπαύεται, θ' ἀνήκη τοῦ λοιποῦ εἰς ἄνθρωπον μισητόν, τὸν αἴτιον τοῦ θανάτου του καὶ τῆς δυστυχίας μου!... Ὁ Βλαδίμηρος ἐσφιγξε τοὺς ὀδόντας, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς εἰκόνας τῆς μητρὸς του, ἦν ὁ ζωγράφος εἶχε παραστήσῃ στηριζομένη ἐπὶ δρυφάκτου, φέρουσαν λευκὴν πρωϊνὴν ἐσθῆτα καὶ ῥόδον ἐπὶ τῆς κόμης. Καὶ ἡ εἰκὼν αὐτῆ θὰ μείνῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐχθροῦ τῆς οἰκογενείας μου, ἐσκέφη, θὰ ριφθῆ εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἀχρήστων ἐπίπλων, ἢ θ' ἀναρτηθῆ εἰς τὸν προδομον, ἵνα ἐπισύρῃ τοὺς σαρκασμοὺς τῶν δούλων του· εἰς τὸν κοιτῶνά της δέ, εἰς τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ ἀπέθανεν ὁ πατήρ μου, θὰ κατοικήσῃ δούλος τις. Ὅχι, ὄχι! ἡ οἰκία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν με διώκει, οὔτε εἰς αὐτὸν δὲν πρέπει ν' ἀνήκῃ. Ὁ Βλαδίμηρος ἐσφιγξε τοὺς ὀδόντας, φοβερὸν δὲ διαλογισμοὶ τῷ ἐπήρχοντο. Αἰ φωναὶ τῶν ξένων ἔφθανον μέχρις αὐτοῦ· οὗτοι ἐφέροντο ὡς κύριοι, προστάσσοντες καὶ ἀπαιτοῦντες τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο, καὶ δυσαρέστως διακόπτοντες διὰ τῶν φωνῶν αὐτῶν τὰς θλιβεράς του σκέψεις. Ἐπὶ τέλους ἐπεκράτησεν ἡσυχία.

Ὁ Βλαδίμηρος ἀνοιξας σκευοθήκας καὶ συρτάρια, ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐγγράφων τοῦ μακαρίτου. Ταῦτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦσαν λογαριασμοὶ οἰκιακῶν ἐξόδων καὶ ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι διαφόρους ὑποθέσεις. Ὁ Βλαδίμηρος ἐσχισεν ὅλα ταῦτα χωρὶς νὰ τ' ἀναγνώσῃ. Ἐξακολουθῶν τὴν ἐξέτασιν, εὔρε μετὰ τῶν ἐγγράφων φάκελλον φέροντα ἐπιγραφὴν «ἐπιστολαὶ τῆς συζύγου μου.» Μετὰ μεγάλης συγκινήσεως ὁ Βλαδίμηρος ἐπελήφθη τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐπιστολῶν ἐκείνων χρονολογουμένων ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς τουρκικῆς ἐκστρατείας, καὶ διευθυνομένων εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Κηστενιέφκας. Ἡ σύζυγος τῷ περιέγραφε τὴν ἐν τῷ χωρίῳ ζωὴν της καὶ τὰς οἰκιακὰς αὐτῆς ἐνασχολήσεις, μετὰ τρυφερότητος παραπονουμένη διὰ τὸν χωρισμὸν των, καὶ παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καλῆς του συντρόφου. Ἐν μιᾷ τῶν ἐπιστολῶν τῷ ἐξέφραζε τὴν ἀνησυχίαν της ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν τοῦ μικροῦ Βλαδμήρου, εἰς ἄλλην δὲ ἐφαίνετο εὐχαριστημένη διὰ τὴν πρωῖμον εὐφύϊαν τοῦ παιδός, εἰς ὃν προέλεγεν εὐτυχὲς καὶ λαμπρὸν μέλλον. Ὁ Βλαδίμηρος βυθισθεὶς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως εἰς κόσμον οἰκιακῆς εὐ-

Τὸ ἀποικιακὸν Κράτος τῆς Γαλλίας, ἧτοι αἱ ξέναι χῶραι, ἐφ' ὧν ἐπεκτείνεται ἡ γαλλικὴ κυριαρχία, περιλαμβάνει περὶ τὰ 28,500,000 κατοίκων.